

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1987/2020
04.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Сомбору, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж рр 642/19 од 23.10.2019. године, у седници већа одржаној 04.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж рр 642/19 од 23.10.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж рр 642/19 од 23.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули Прр 212/2019 од 02.07.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана је тужена да тужиоцу по основу новчаног обештећења (неимовинске штете), која је тужиоцу изазвана због повреде права на суђење у разумном року, исплати износ од 400 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу Народне банке Србије, док је са вишком тужбеног захтева, преко досуђеног изреком пресуде до траженог износа, а за исплату још 2.600 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу Народне банке Србије, тужбени захтев тужиоца одбијен. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 16.200,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке, па до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж рр 642/19 од 23.10.2019. године, ставом првим изреке, жалбе тужиоца и тужене су одбијене и потврђена је пресуда Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули Прр 212/2019 од 02.07.2019. године у побијаном одбијајућем делу одлуке о главној ствари и делу одлуке о трошковима поступка. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је, благовремено, изјавио посебну ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права учињене у поступку пред другостепеним судом, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13 –УС, 74/13 –УС, 55/14 и 87/18), прописано је да ревизија може да се изјави због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року, у поступку пред Привредним судом у Сомбору Ст 11/2010, а повреда овог права тужиоца је утврђена решењем Привредног суда у Сомбору Р4 Ст 1223/18 од 28.09.2018. године. О праву тужиоца за новчано обештећење и висини новчаног обештећења судови су одлучили ценећи одредбе члана 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року. У ревизији тужиоца указује се на неуједначену праксу у погледу одлучивања о висини накнаде за новчано обештећење, међутим у пресуди која је приложена уз ревизију није реч о идентичној чињеничној и правној ситуацији као што је у овој парници, тако да нема потребе за одлучивањем о ревизији ради уједначавања судске праксе. Висина новчаног обештећења одређује се у сваком конкретном случају према чињеницама и околностима које су од утицаја на оцену трајања суђења у разумном року.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 09.04.2019. године са захтевом за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року у износу од 3.000 евра у динарској противвредности на дан исплате.

Чланом 27. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/15) прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1), и да ревизија није дозвољена (став 3).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да у поступку по тужби за новчано обештећење ревизија није дозвољена у смислу члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, то је Врховни касациони суд донео одлуку као у ставу другом изреке на основу члана 413. ЗПП.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић